

Evangelium enligt Bergman

Om meningen med livet
och allt det där

Lars Bergman

Till Anna

Copyright © och utgivare: Lars Bergman, 2017

Omslagsfoto: Privat, Lindhov Varberg

Bibelcitatt: Svenska Folkbibeln 1998 och 2015

ISBN: 978-91-983212-7-2

www.larsbergman.blogspot.se

TRE STEG TILL GUD

När Jesus går in i sin livsuppgift är det inte först och främst för att lära oss göra goda gärningar, eller ens för att bli ett föredöme på något sätt. Den delen finns där också, men det viktigaste är att han ska bli det *offer* som behövs för att radera människans skuld till Gud. Korsfästelsen var planerad sedan långt tillbaka, därför att Gud såg att det var nödvändigt. När människorna han skapat valde att gå en annan väg än den han tänkt, och därmed släppte lös det onda i världen, visste han att det måste till ett alldeles speciellt offer för att ställa allt tillrätta igen. Och det offret måste han själv stå för.

För människor som levde på Bibelns tid var nog de här tankarna fullt begripliga. Skuld – offer – förlåtelse ... De visste att skuld var något verkligt och att det krävdes offer för att bli fri från den. För oss kan det vara svårt att förstå sådana idéer. Vi har närmare till känslor av *vilsenhet* än skuld, och det vi söker är kanske mer en *tillhörighet* än förlåtelse för våra synder.

Om känslorna finns där, saknaden och längtan, är det tecken på att Gud själv söker kontakt. Det är så det brukar börja. Och med denna vilsenhet och längtan efter *Något*, får vi börja söka oss framåt till en första kontakt med Skaparen – han som längtar efter oss mycket mer än vi någonsin kan

längta efter honom. Men för att sedan komma vidare, behöver vi få fatt på de nycklar som finns i Bibeln. Då räcker det inte med allmänt prat om att Gud är kärlek. Visst är Gud kärlek, men för att förstå vad det innebär måste vi först hitta Bibelns sanning om Gud – och om oss själva. Även om det betyder att vi får jobba med tankar som först kanske verkar konstiga och svåra att acceptera. Närmar vi oss Gud på Guds egna villkor ska vi också finna honom, och i honom allt vi behöver och innerst inne längtar efter.

Tre steg till Gud, så löd rubriken. Det var egentligen lite förenklat, för det går nog inte att säga precis hur en människas livsväg ser ut. Vi är så olika. Men det finns några saker som vi inte kommer förbi, grundstenar när det gäller att hitta fram till, och lära känna Gud. Vi kan kalla det att ta tre steg på vägen till Gud.

Viktigt här är att förstå att det är okej om vi inte kan ta till oss allt på en gång. Finns bara denna längtan som för oss framåt så ordnar det sig. Saker kan också komma i olika ordning. Guds famn är öppen för oss, och vi måste inte hitta ända fram på en eftermiddag. Vi får vara sökare på väg!

Bibelcitaten som följer är bara korta utdrag. Leta gärna upp en bibel och läs hela sammanhangen. (På nätet finns till exempel www.bible.com med många olika översättningar att välja mellan.)

1.

Det första steget är kanske det enklaste och definitivt det mest självklara, att förstå att Gud finns och att det är han som har skapat allt. Fortsättningen är goda nyheter för den som känner sig förkastad: Gud är inte långt borta! Han bryr sig om sin skapelse och det går att få kontakt med honom. En kontakt som gör livet gott.

”I begynnelsen skapade Gud himmel och jord.” (1 Moseboken 1:1)

”Utan tro är det omöjligt att behåga Gud, för den som kommer till Gud måste tro att han finns och att han lönar dem som söker honom.” (Hebreerbrevet 11:6)

”Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.” (Johannesevangeliet 3:16)

”... Han (Gud) är inte långt borta från någon enda av oss. För i honom är det vi lever, rör oss och är till.” (Apostlagärningarna 17:27-28)

2.

Det andra steget handlar om att förstå att vi *behöver* Gud. Vi är skapade för ett liv tillsammans med honom, men vi har gått vilse på olika sätt och kan inte ta oss tillbaka av egen kraft. Bibeln beskriver denna vilsenhet med ganska starka ord. Den talar om att vi satt oss själva i centrum istället för Gud och att

det är det som orsakar allt lidande vi ser omkring oss. Och med denna självcentrering lever vi inte alls i den potential vi egentligen skulle ha, som Guds avbilder.

"Alla har syndat och saknar härligheten från Gud ..." (Romarbrevet 3:23)

Syndat ... Ordet *synd* är så missbrukat att vi knappt förstår vad det betyder längre. Men detta är alltså vad Bibeln kallar denna bortvändhet från Gud. Tanken på *skuld* värjer vi oss också för. Skulle jag stå i skuld till Gud? Har jag inte rätt till mitt eget liv?

Jo, visst har jag rätt till mitt liv. Men om jag är skapad för att leva i en kärleksfull relation med den som ensam är källan till allt vad godhet, ljus, värme och verklig njutning heter – kan det då bli bra om jag tackar nej till det? Vad blir kvar?

Det finns skuld som inte är verklig, som bottnar mer i dålig självkänsla än i något man gjort fel. Kanske är det här många fastnar, som tror att det är Gud som lägger på den bördan? Vi kan i alla fall komma åt den här skuld känslan med psykologiska metoder; det går att bli fri. Men när det gäller den *verkliga* skulden är vi helt förlorade. Bara Gud själv kan hjälpa oss med den – *vi behöver hans Frälsare!*

I grund och botten är det nog detta oron handlar om. Den som vi alla kan känna ibland men som vi på olika sätt brukar kunna döva eller vifta bort. Vi är inte där vi skulle vara, vi lever inte det liv vi borde leva. Det handlar om här och nu, men förr eller senare brukar också funderingarna dyka upp på hur det ska sluta. Och här ger Bibeln faktiskt inte mycket

hopp för den som väljer bort Jesus. Den talar tydligt och klart om vilken konsekvens det får när vi tackar nej till Gud:

”Syndens lön är döden ...” (Romarbrevet 6:23)

Det kan tyckas väldigt hårt. Hur kan en kärleksfull Gud ...? Men hur skulle en kärleksfull Gud kunna göra på något annat sätt? Skulle den som inte velat veta av honom i det här livet tvingas tillbringa evigheten i hans bländande ljus och ständiga närvaro? Vi kan bara ana dilemmat. Och dessutom, har vi verkligen rätten till våra liv så *måste* konsekvensen bli död om vi väljer bort den som är livets källa. Eller hur?

Här kommer en viktig berättelse in, som Jesus berättade för att vi skulle förstå hur mycket Gud bryr sig om var och en av oss. Den handlar om en man som hade hundra får. När han en dag upptäckte att ett får saknades, gav han sig ut för att leta efter det. Och han letade till dess han fann det! Då bar han det hem på axlarna, fylld av glädje. (Lukasevangeliet 15:1-7)

Läget är allvarligt. Men Gud älskar varenda en av oss, och han ger sig inte!

Känner du dig bara fördömd, trots orden om Guds kärlek? Då behöver du kanske hoppa fram till nästa kapitel och läsa om skuld och skam innan du går vidare här.

3.

Det tredje steget är att ta emot den gåva som Gud ger. För fortsättningen av versen i Romarbrevet 6 lyder så här: *”... men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre.”*

I oss själva är vi förlorade. Vilsna i livet och på väg mot den eviga döden, skilda från Gud. Men som en fri gåva ger Gud oss rätten att bli hans barn och därmed bli räddade – frälsta.

”Han kom till sitt eget, och hans egna tog inte emot honom. Men åt alla som tog emot honom gav han rätt att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn.” (Johannesevangeliet 1:11-12)

Korsfästelsen av Jesus, Guds Son – det är själva nyckeln!

Exakt vad som händer när människan vänder sig bort från sin Skapare är svårt att förstå. På något sätt blir vi påverkade av det onda, och förbindelsen med Gud bryts. Bibeln beskriver detta som att vi hamnat i en ”skuldfälla”, och skulden är mycket hög. Men istället för att vi skulle betala, med våra liv, tog Gud själv på sig allt när han i människan Jesus Kristus blev det offer som kunde göra oss fria.

Svårsmält? Ja, förmodligen, men detta är vad Bibeln säger är sanningen – om oss och om Gud.

När Jesus spikas upp på ett kors för att dö är det alltså inte för att han själv gjort något ont. Det sker (fast ingen kan förstå det just då) för att han ska betala priset för varenda människa som någonsin levat och någonsin kommer att leva. Alla fel vi begått, all vår olydnad, vår upproriskhet, vårt hån. Allt ligger på hans axlar och tynger, där han hänger med grova spikar genom händer och fötter och utkämpar en dödskamp långt bortom vår förmåga att fatta. I den stunden är han bara en man, en människa utan några gudomliga krafter till hjälp. Han känner smärtan fullt ut.

”Han var genomborrad för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade. Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg, men all vår skuld lade Herren på honom.” (Jesaja 53:5-6)

”Men Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus (Jesus) dog för oss medan vi ännu var syndare.” (Romarbrevet 5:8)

”Så led också Kristus en gång för våra synder. Rättfärdig led han i orättfärdigas ställe, för att föra oss till Gud.” (1 Petrus brev 3:18)

När Jesus ger upp andan händer märkliga saker i Jerusalem. En jordbävning spräcker klipporna, och i det judiska templet rivs förhänget som symboliserar skiljemuren mellan Gud och människor itu, uppifrån och ner. Vägen till Gud är öppen! Ett tjockt streck har strukits över allt det som anklagade oss och hindrade oss från att vara tillsammans med vår Skapare!

Men det är inte slut här. Två dagar senare uppstår Jesus och går ut ur graven, och när han gör det blir det möjligt för oss att också leva tillsammans med honom. Redan här i denna världen och sedan i evighet. Han kallar oss bröder och systrar, vänner – och Guds barn. Om vi bara vill ta emot hans hand.

Färdig att ta emot?

Du som läser detta kanske känner en rörelse i ditt inre nu. Eller så gör du det inte. Gud själv är i vilket fall nära dig, det vågar jag lova. Du ser honom inte med dina ögon, men om du

känner efter kan du ana att detta som jag berättar är sant. Det är mer än bara några ord på en boksida, det är *liv!*

Vill du ta emot det? Är du redo? Om inte så är det bara att fortsätta fundera. Du är alltid välkommen tillbaka. Kanske kan du också behöva prata med någon? Det är så mycket vi bär på som kan behöva bearbetas. Men om du redan upplever att något börjat röra sig i ditt innersta, att ett *ja* är på väg – *ja, jag vill också ha detta* – då är det bara att släppa fram det. Mer behövs inte till att börja med.

Komma till tro, bli frälst, ta emot Jesus, överlåt sig åt Gud, känna att polletten trillar ner – det finns många namn på det som händer. Men efter snart 35 år som aktiv kristen måste jag erkänna att jag fortfarande knappt fattar vad det är. Jag vet bara att det i mitt eget liv finns ett före och ett efter, och likadant vittnar alla andra jag känner eller hört talas om. När Gud kommer in i en människas liv, då märks det!

Vad ska du göra då, konkret? Säg bara ditt ja till Jesus! Det är han som är din Frälsare, det är hans utsträckta hand du ser framför dig. Säg till honom att du vill vända dig bort från det liv du levt hittills, mer eller mindre skild från honom. Om du känner att det behövs, be om förlåtelse. Du får den! Och säg att du från och med nu vill leva med Jesus i centrum, så att han kan få leda dina steg och fylla dig med allt det goda som kommer från Gud. Det betyder inte att din personlighet raderas ut och ersätts med något främmande. Nej, du får vara den du är, men med ett rent samvete och en helt ny inriktning i livet. Det är som att komma hem. Om du känner dig redo, gör det nu!

Vad händer sedan? Ett par steg till

Att landa i tron på Jesus och säga ja till honom är inte slutet, det är början. Om du gjort detta är du som ett nyfött barn. Ett barn som behöver värme, rätt näring och beskydd. Utan det kommer upplevelsen – hur den nu än sett ut – snart att blekna och gamla vanor och rädsla kan komma tillbaka. Det betyder inte att Gud lämnat dig, men det liv han gett dig kommer inte att fungera fullt ut.

Tyvärr finns det mycket omkring oss som på olika sätt försöker ta död på nyfunnen glädje och frimodighet. Det finns helt klart en ondska i vår värld! Men Gud har sagt att vi inte ska vara rädda. Han ska själv skydda oss och dessutom ge oss allt vi behöver för vårt liv.

”Gud har själv sagt: Jag ska aldrig lämna dig eller överge dig.” (Hebreerbrevet 13:5)

”Jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller furstar, varken något som nu är eller något som ska komma, varken makter, höjd eller djup eller något annat skapat ska kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.” (Romarbrevet 8:38-39)

I längden behövs en kristen gemenskap för att man ska kunna växa och utvecklas. Bli stabil, trygg och mogen. Och Gud vill också ge fler gåvor, tjänstegåvor, som vi får för att kunna hjälpa varandra att leva som kristna. För att bli lärjungar och efterföljare – i viss mån till de äldre kristna men i förlängningen till Jesus själv.

Att på olika sätt tjäna Gud genom att ta emot och använda de gåvorna, brukar vara det som ger den största glädjen i våra liv. Själva känslan av att verka *tillsammans* med Gud – ja, den är svår att beskriva. Det är inget man byter bort om man en gång fått smaka på det!

”Bli Guds efterföljare, ni som är hans älskade barn. Och lev i kärlek, så som Kristus har älskat oss och utgett sig själv för oss som offergåva ...” (Efesierbrevet 5:1-2)

”Självs försöker jag i allt föga mig efter alla och söker inte mitt eget bästa utan de mångas, att de ska bli frälsta. Följ mitt exempel liksom jag följer Kristi exempel.” (Första Korintierbrevet 10:33-11:1)

”Vi tackar alltid Gud för er alla när vi nämner er i våra böner, för inför vår Gud och Fader tänker vi ständigt på er gärning i tron, ert arbete i kärleken och er uthållighet i hoppet till vår Herre Jesus Kristus. Vi vet att ni bröder, Guds älskade, är utvalda av Gud. För vårt evangelium kom till er inte bara i ord utan i kraft och den helige Ande och gav full visshet. Ni vet ju hur vi uppträdde bland er och vad vi gjorde för er. Och ni blev våra efterföljare, ja, Herrens, när ni mitt under svåra lidanden tog emot ordet med den glädje som den helige Ande ger. Så har ni blivit ett föredöme för alla troende i Makedonien och i Achaia. Från er har Herrens ord gett eko, inte bara i Makedonien och Achaia, utan överallt har er tro på Gud blivit känd ...” (Första Tessalonikerbrevet 1:2-8)

Det viktiga nu är att hitta en församling, eller en grupp mogna kristna, där du kan känna dig hemma. Detta är inte alltid så lätt, eftersom alla kyrkor och församlingar är blandningar av människor som – enkelt uttryckt – lever olika nära Gud. Och vår mänskliga svaghet lyser alltid igenom förr eller senare, även bland de mest mogna, så det går inte att helt komma ifrån risken att bli sårad på något sätt. Kristna är inte perfekta, men *Gud* är det, och med alla våra brister får vi tillsammans söka oss närmare honom.

Det kan också vara svårt att helt förstå gudstjänster och annat som händer i de olika sammanhangen. Spännvidden är stor, såväl mellan olika kristna samfund som mellan enskilda församlingar. Men ge inte upp! Be Gud leda dig så kommer han säkert att göra det!

Måste jag bli döpt?

Det korta svaret är ja. Dopet är den konkreta handling som kopplar ihop oss med Jesus och gör att vi får tillgodoräkna oss allt det han gjort för oss. Detta är också en av de saker som Bibeln är väldigt tydlig med. Jesus sa: *"Den som tror och blir döpt ska bli frälst"*. (Markusevangeliet 16:16)

Men hur ska ett dop gå till? Här skiljer sig svaren åt, och frågan har faktiskt varit så infekterad genom åren att den ensam orsakat svår splittring bland kristna. Det är tragiskt. En del samfund, som Svenska och Katolska kyrkan, döper spädbarn. Andra menar att ett riktigt dop måste föregås av ett medvetet beslut att följa Jesus. Dessutom är man oense om huruvida den som döps måste sänkas ner helt i vatten eller om det räcker att hålla lite vatten på huvudet.

Oavsett hur det nu praktiskt går till, tänker jag mig själv dopet som det handslag som bekräftar ett avtal. Att överlåta sig till Jesus innebär att ingå ett avtal med Gud, där han först överlåtit sig till oss. Vi får evigt liv och förlåtelse för våra felsteg, och Jesus får i utbyte de tunga bördor vi bär på. Fint! Det tar vi i hand på! Det blir dels en bekräftelse som visar för alla andemakter i himlarymderna att vi nu tillhör Jesus, dels även en styrka för oss själva – att kunna se tillbaka på denna konkreta handling och tänka: ”Där hände det!”

Om du inte alls är döpt, då är detta inget att tveka om. Vilken församling du än hamnar i, kommer du att kunna bli döpt om du frågar om det. Om inte, då ska du gå vidare. Då är det inte ett sant kristet sammanhang.

Men om du nu är döpt som spädbarn? Vad gäller då? Här kan jag bara uppmuntra dig att lyssna inåt. Gud gör inte alltid saker i den ordning vi tänker oss är den rätta. Bekännelsen först och dopet sedan? Eller dopet först och bekännelsen många år senare? Jag tror att båda varianterna går bra. Annars hade ofantligt många varma, engagerade kristna i till exempel vår statskyrka gått miste om frälsningen, och det tror jag inte på. Gud är inte fullt så dogmatisk som vi människor kan vara. Han ser till hjärtats inställning.

Alltså: Blir du osäker på om du är riktigt döpt? Låt då döpa dig! (I en frikyrka kan du vanligtvis bli döpt igen, även om du blivit det som barn. I Svenska kyrkan kan det däremot bli svårt eftersom barndopet där är en viktig grundpelare i läran.) Men är du trygg i att kunna bekänna ditt barndop, låt det då vara bra så tills vidare. Följ din övertygelse!

OM SKULD OCH SKAM

Enligt ett av sätten att förstå människans situation, det kanske vanligaste, är vi djupt *skuldsatta* till Gud genom synden. Men eftersom Gud älskar oss har han gett oss sin Son som försörningsoffer. Och det är genom att tro på detta som vi blir fria från skuldbördan.

Har du problem med den här tankegången? Känner du inte att det finns något hopp eller någon glädje när förlåtelsen genom Kristus kommer på tal? Då kan du vara en av väldigt många i vår del av världen som snarare lider av skam än av skuld.

Det är inte helt lätt att få rätsida på den här problematiken genom att läsa en bok. Det kan behövas samtal både med någon terapeut och med en kristen själavårdare. Men i korthet fungerar det så här:

Skuld handlar om vad vi *gör*. Vi gör något fel, vi vänder om till Gud och får förlåtelse, och efter det är allt som det ska vara. Sorgen över felsteget har funnits där, men det har aldrig nått in till självkänslan eller värdigheten som människa.

Skam bottenar istället i en känsla av att *vara* fel, och det är inte lika lätt att komma åt. Att skammen alls finns där kan vara ett resultat av förkastelse eller kränkningar i barndomen. Orden: ”Du gör fel, jag ska hjälpa dig att göra rätt”, tolkas

sedan på något sätt automatiskt som: ”Du är fel, du måste bort från jordens yta!” Kanske inte medvetet i tanken, men känslomässigt kan man reagera ungefär så.

Åter igen, det här är inte lätt att komma till rätta med bara genom några ord i en bok. Men försök förstå, när du läser om de tre stegen, att för Gud *är* du alltid rätt. Du är skapad till hans avbild och du kan aldrig bli något annat. Gud accepterar dig! Han älskar dig, precis som du är! Hoppa över talet om synd och skuld så länge, se det istället så här: Gud vill ha gemenskap med dig. Han vill vara den viktigaste och mest centrala personen i ditt liv. Har han inte fått vara det hittills är det den förändringen du kan få be om och ta emot. Det var för att öppna vägen till den gemenskapen som Jesus gav sitt liv!

FINNS DET ANDRA VÄGAR?

Det finns frågor som väcker extra mycket ilska och fördömanden. I ett pluralistiskt och mångkulturellt samhälle är kanske anspråk på exklusivitet något av det allra värsta. Att bara ett enda sätt skulle vara det rätta. En tro, en väg. I det här fallet en enda väg till Gud. Att tro så är kanske okej, men den som gör det får räkna med att bli avskydd och marginaliserad.

Vissa delar av den kristna kyrkan väljer att ducka i den här frågan. Av taktiska skäl kanske, eller av övertygelse, tonar man ner betydelsen av de ord i Bibeln som hävdar att frälsning bara finns i tron på Jesus Kristus. Det handlar dock om en minoritet, och inom kyrkan menar många att gränsen för när man inte längre kan räknas som kristen går just här.

Nu skulle jag kunna resonera och argumentera för det ena eller det andra. Ser man historien ur Bibelns perspektiv är det mycket som blir logiskt även vad gäller uppkomsten av olika religioner och tro. Och att hävda åtminstone det fullt möjliga i att just kristen tro skulle kunna vara den enda sanna och rätta är inte svårt.

Men jag inser att förnuft och logik ändå når sin gräns här. I slutänden måste Gud själv övertyga varje människa om vad som är sant. Det enda jag kan göra, som kristen och medmänniska, är att berätta vad jag upplevt och tror mig ha förstått.

Jesus sa: *"Ingen kan komma till mig om inte Fadern som har sänt mig drar honom, och jag ska låta honom uppstå på den yttersta dagen."* (Johannesevangeliet 6:44)

Drar Gud i dig? Känner du att det händer något när du läser orden från Bibeln? Då är det dags att komma till Jesus och gå den här vägen tillsammans med honom. Den enda vägen som verkligen leder oss *Hem*.

"Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig." (Johannesevangeliet 14:6)

"Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta." (Apostlagärningarna 4:12)